

Η πολιτική διάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

/ Πεμπτούσία

Image not found or type unknown

Η ιστορία αποδεικνύει, πέραν κάθε αμφισβητήσεως, ότι ανθρώπινα δικαιώματα, κατά κυριολεξία, υπάρχουν μόνο από τη στιγμή και στο μέτρο, που θεσπίστηκαν από το εκάστοτε ισχύον δίκαιο και η προστασία τους εξασφαλίστηκε με νομικούς κανόνες και θεσμούς.

Συνεχίζουμε τη δημοσίευση με τη μορφή σειράς άρθρων της εργασίας “ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ: ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΑΠΟΔΟΧΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΟΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ” του θεολόγου Παναγιώτη Πολυχρονόπουλου.

Μεγαλόστομες διακηρύξεις περί «ιερών και απαραβίαστων» δικαιωμάτων, χωρίς επίσημη δικαιοϊκή (συνταγματική) κατοχύρωση αποτελούν ευσεβείς πόθους.^[1] Με άλλα λόγια: τα κάθε είδους και μορφής δικαιώματα υφίστανται μόνον και εφόσον

θεσπίζονται από την κατεστημένη πολιτική εξουσία, αρθρώνονται και αποτελούν μέρος της δομής της και προστατεύονται από αυτήν.[\[2\]](#)

Η νομική επανάσταση, η επανάσταση της συνηγορίας και η επανάσταση της επιβολής είναι κατά τον Ιγκνάτιεφ[\[3\]](#) το τρίπτυχο των αλλαγών που γεννήθηκαν μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και αφορούν άμεσα τα ανθρώπινα δικαιώματα. Η Οικουμενική Διακήρυξη είναι μέρος μιας ευρύτερης αναδιάταξης στις μεταπολεμικές διεθνείς σχέσεις, με στόχο τη θωράκιση των ανθρώπων απέναντι στη βαρβαρότητα.

Η νομική επανάσταση περιλαμβάνει: α) το Χάρτη του ΟΗΕ (1945), β) την κήρυξη ως παράνομου του επιθετικού πολέμου μεταξύ κρατών, γ) τη σύμβαση για τη Γενοκτονία (1948) για την προστασία θρησκευτικών, φυλετικών και εθνοτικών ομάδων από εξόντωση, δ) την αναθεώρηση των συμβάσεων της Γενεύης (1949) με σκοπό την ενίσχυση της προστασίας των αμάχων, ε) τη Διεθνή Σύμβαση για το Άσυλο (1951), που προστατεύει τα δικαιώματα των προσφύγων και φυσικά την Οικουμενική Διακήρυξη για τα ανθρώπινα δικαιώματα (1948), με την οποία, για πρώτη φορά, δόθηκε διεθνής αναγνώριση στα δικαιώματα του ατόμου. Πρόκειται για πραγματική επανάσταση, διότι και η Αμερική και τα ευρωπαϊκά κράτη, τα οποία υπέγραψαν τη Διακήρυξη δεν είχαν ολοκληρώσει τη νομική χειραφέτηση των πολιτών τους ή των υποτελών λαών τους.[\[4\]](#) Οι αντιαποικιακές επαναστάσεις και οι αγώνες για αυτοδιάθεση και εθνική ανεξαρτησία των αποικιών των ευρωπαϊκών αυτοκρατοριών, αλλά και ο αγώνας των μαύρων Αμερικανών για πλήρη πολιτικά δικαιώματα αποδεικνύουν ότι στην ουσία κανείς δεν ήταν σε θέση να προβλέψει τις συνέπειες της Οικουμενικής Διακήρυξης.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[\[1\]](#) Μάνεσης Αρ, *ό.π.*, σ. 553

[\[2\]](#) *Ο.π.*

[\[3\]](#) Μάικλ Ιγκνάτιεφ, *ό.π.*, σ.55

[\[4\]](#) *Ο.π.*